

ТЕПЕРІШНЄ І

Із темного коридору виринав солодкий, але затхлий аромат. Я рвучко повернув голову на звук легких, швидких кроків, одночасно потягнувшись до стегна й оголивши геліотроповий кинджал.

Між колонами з пісковика проскочив вампір та чкурнув у омийтий світлом ламп передпокій нескінченного підвалу замку Вейфер, мигонувши розмаяним темним волоссям, алебастровою шкірою й багряним шовком.

Вагань не було. Ні я, ні Кіран не давали їм спуску, відколи опинилися в підземеллі.

Я відпустив кинджал, і той полетів через передпокій. Геліотроповий клинок влучив у ціль, глибоко встромившись вампірі у груди, урвав його жажливий, неприємний вереск і перекинув Вознесеного. Плоть Вознесеного стрімко вкрилася павутинням тріщин, що розійшлися по його щоках і горлу. Його шкіра тріснула, а тоді почала лущитися, сходзячи з кістки й перетворюючись на порошок. Мить — і мій кинджал забряжчав об кам'яну підлогу поряд із купкою порожнього шовку.

— Касе, — зітхнув голос, і мої губи вигнулися в усмішці, хоча в цьому хрипкому слові добре відчувалося роздратування.

Я не міг стриматися, коли Маківка так мене називала. Іноді, коли я чув це, мені стискалися груди, та водночас я почувався легким, як повітря. А часом у мене капець як вставав. Однак усмішку це викликало завжди.

— Вознесений нас не атакував, — зауважила Маківка.

— Він біг на нас. — Я підійшов до кинджала й підняв його.

— Або від нас, — припустила вона.

— Можна й так сказати. — Обтерши клинок об штанину, я вклав кинджал у піхви й повернувся обличчям до Маківки — а тоді, боги мені свідки, відчув, як перехоплює подих.

Те, що Маківка щойно билася у страшній битві, виказував кожен дюйм її тіла. Щоки, долоні й одяг у неї були перемазані кров'ю та брудом, а про те, що вкривало її босі ноги, годі й казати. Коса, в яку вона заплела неслухняне волосся, майже повністю розплелася, і пасма, що падали їй на плечі та спину, виблискували на тьмяному світлі газових ламп яскравою винною червінню.

І все одно вона здавалася мені збіса вродливою.

Моє споріднене серце.

Моя королева.

Не богиня, а Предвічна — *істинна* Предвічна Крові й Кістки. Життя та Смерті.

Мене пройняв такий шок, що я мало не заточився. Це відбувалося що кілька хвилин, відколи вона показала Кривавій королеві, на що здатні Предвічні. І мені здавалося, що так буде ще збіса довго.

— Але не варто бігти у твій бік, якщо не хочеться стати купкою пилу. — Я вклонився в пояс. — Моя королево.

Маківка, явно не вражена моєю галантністю, повільно кліпнула. Від цього моя усмішка стала яскравішою, і повні губи Маківки засіпалися, трохи відкриваючи гострі ікла: вона сама старалася не всміхнутися.

Я нахилив підборіддя, вдивившись їй у вічі, і мене враз пройняла хіть. Щоразу, коли я хоч трохи бачив її ікла, мені хотілося відчутти їх у своїй плоті. *Ні, не так*. Хотілося відчутти їх у своїй плоті, а тоді самому глибоко зануритися в неї.

Ще один із присутніх прокашлявся.

— Можна продовжувати? — запитав хрипкий беземоційний голос. — Чи ви хотіли б побути на самоті?

У Маківки спалахнули щоки. Її лице залив рум'янець, якого не було, відколи ми прибули до Вейферу. Мій погляд перейшов до власника цього голосу.

Величезний, як гора, чоловік із посрібленим чорним волоссям підняв брову.

Довбаний Нектас, найстарший і, безумовно, найнебезпечніший із-поміж дракенів, починав діяти мені на нерви.

Дивлячись йому в очі, я притлумив жадання своєї дружини. Не через Нектасову присутність. І навіть не тому, що ми шукали тут її батька. Через Маківку.

Щось було не так.

Я знову підійшов до неї й вічно пильного Делано, який тримався поряд у подобі вовчена.

— Готова?

Кивнувши, Маківка знову пішла. Кам'яна підлога, напевно, холодила її босі ноги, мов лід. Я вже пропонував її понести.

Вона поглянула на мене так, що я вирішив більше про це не питати. Однак Кіран усе-таки запропонував те саме. Він дістав у відповідь такий самий застережний погляд — такий, від якого хочеться прикрити рукою яйця. На щастя для нас, Маківка, швидше за все, воліла, щоб ці частини наших тіл залишалися неушкодженими.

Поки ми йшли далі, я не зводив із неї погляду.

У Храмі кісток, перш ніж вона влаштувала справжнє пекло Крилавій королеві, я з нестримним жахом побачив, як її броня вибухнула чистим світлом. І ні хріна не міг зробити. До того я відчував такий страх лише раз у житті — тоді, коли в Маківку в Пустинях влучила стріла і я споглядав, як її покидає життєва сила. Я відчував такий самий жах раніше, дивлячись на кров, що текла в неї з рота. Вона змінилася, хай і всього на кілька секунд, її плоть обернулася на калейдоскоп світла й тіні, а в неї за спиною вималювався й вигнувся силует крил. Це нагадувало мені крилаті статуї, що стережуть Місто Богів у Ілізіумі.

Тоді я побачив, як вона знищила Ісбет.

Ніхто з-поміж нас не сумуватиме за Кривавою королевою, та вона була матір'ю Маківки.

Рано чи пізно вона усвідомить, що позбавила життя свою матір, і це викличе в неї купу безладних, складних почуттів.

А я буду поряд із нею.

Як і Кіран.

Він ішов по інший бік від неї, роблячи те саме, що і я. Він щокілька секунд позирав згори вниз на неї, і на його закритавленому обличчі на мить відбивалася суміш тривоги та благоговіння.

Стан у нього був відверто хріновий.

Як і в мене.

Одяг і залишки обладунків у нас були роздерті після бою. Я знав, що моя плоть заляпана кров'ю — частково моєю ж, частково дакайською. Крім того, були ще засохлі бризки крові тих, кого було забито, — тих, хто загинув, але не *лишався* мертвим.

Я позирнув на Делано, який тихо скрадався за нами. Хоча більшість вовченів та інших наразі ходили Карсодонією, шукаючи Вознесених і мого брата, він вирішив іти за Маківкою.

Коли Делано підвів голову й з моїми очима зустрілися його світлі, сяйливі блакитні очі, в мене з'явилося дивне, невідступне бентежне відчуття. Я замислився, чи не є життя, повернуте тим, хто поліг у бою, даром, який щомиті може бути відібрано. У мене не було поважних причин так почуватися. Якщо вірити Нектасові, Предвічні Життя та Смерті не лише знали про воскресіння стількох осіб, а й сприяли йому.

До того ж це відчуття неспокою могло мати до хріна пояснень. Ми саме ходили гніздом ворога, і хоча жоден зі смертних слуг чи королівських вартових, які залишилися у Вейфері, не чинив опору, коли ми ввійшли, а під землею наразі знайшлося всього троє Вознесених, усім нам було тут некомфортно. Вейфер був не наш. І ніколи не стане нашим.

Також мені тоді не йшов із голови брат, який ганявся десь за Міллісент — не ким-небудь, а сестрою Маківки. І ніхто з нас не знав, що Міллісент відчуває до їхньої матері.

А втім, з огляду на особистий досвід спілкування з Міллі я сумнівався, що вона завжди розуміє власні почуття.

Також Предвічні, що доводилися Маківці бабусею й дідусем, уже не спали, і, наскільки я міг судити, хтось із них міг увійти до царства смертних коли заманеться.

А ще був Каллум — отой золотий мудило-Ревенант, якому ще треба було дати раду. Це навело мене на думку про те, що, либонь, мало тривожити найбільше. Так, ми здолали Криваву корону, але справжня битва чекала попереду. Ми лише завадили Колісові, першому та *істинному* Предвічному Смерті, набуті повноцінної тілесної форми. І все ж він перебував на волі, не спав і був не єдиний. Усе це було великим головним болем, але...

Мій погляд знову перейшов до профілю Маківки, і мені знову стиснулися груди. Тонкий нерівний шрам у неї на щоці та шрам, що перетинав її чоло та брову, виділялись як ніколи яскраво. Вона була бліда — блідіша, ніж тоді, коли опритомніла у Храмі. А хіба не мало бути навпаки? Хіба її шкіра не мала почервоніти? Але вона не почервоніла, якщо забути про недовговічний рум'янець раніше, і це бентежило мене найбільше.

Маківка повернула голову в мій бік. Наші погляди зустрілися. Райдужки в неї мали колір росистої весняної трави й яскраві срібні прожилки. Ефер. Мені здалося, чи ці сяйливі риси стали яскравішими, поки ми прямували до Вейферу? Її повні губи вигнулися в заспокійливій усмішці, і я відразу зрозумів, що вона вловила мою тривогу — або тому, що я її проєціював, або тому, що вона просто читала мене й усіх довкола себе.

Я потягнувся й узяв її за руку. Тиск на груди посилювався. Її долоня, набагато менша за мою, була *холодною*. Не крижаною, але й не теплою.

— Нормально почуваєшся? — запитав я. Мій голос був тихим, але відлунював у просторому коридорі.

Маківка кивнула.

— Так. — Насупила брови, вдивляючись мені в очі. — А ти?

— Завжди, — тихо відповів я й позирнув на Кірана.

В його погляді було більше тривоги, ніж благоговіння. Хоча я нічого не сказав, Кіран трохи наблизився до Маківки.

Щось було не так.

По-перше, Нектас, який тепер мовчки йшов по інший бік від Кірана. Маківка раніше питала, добре чи погано те, що вона стала Предвічною, якої досі не існувало. Я вже знав відповідь на це запитання. Та як відреагував Нектас?

«Це наразі невідомо».

Так, це мені геть не подобалося.

А ще не сподобалося його обличчя, коли він дивився на Маківку. Воно нагадувало мені те, як ми всі дивилися на Маліка — наче не були впевнені, що йому можна довіряти. Кепсько, коли на вас так дивиться дракен.

Раптом Маківка зупинилася біля входу до довгого тінистого коридору. Тут відчувався затхлий запах, який міг із легкістю перенести мене думками до похмуріших і холодніших місць. Я придушив це в зародку. Така чортівня була не на часі.

Звільнивши руку з моєї долоні, Маківка повернулася обличчям до нас.

— Гаразд. Чому всі постійно на мене дивляться? — питала вона, вперши руки в боки й задерши підборіддя. — У мені щось змінилось, а я не в курсі?

— Крім твоїх милих ікл? — нагадав я.

Маківка подивилася на мене, примруживши очі, але я всміхнувся, побачивши, як заворушилася шкіра довкола її рота, коли вона провела язиком по верхніх зубах. Відтак вона скривилася — либонь, укотре прикусила язика.

— Крім них.

Кіран змовчав, а Делано різко опустив дупу й забив хвостом по кам'яній підлозі. Я не знав, що це має означати.

— Гадаю, вони дивляться на тебе з тривогою, — відповів Нектас характерним різким голосом.

— Чому? — Маківка по черзі поглянула на Кірана й мене. — Хіба ви не маєте хвилюватися за мене в останню чергу?

— Ну... — протягнув Нектас.

Кіран швидко повернув голову в бік дракена, роздувши ніздрі. Це нагадало мені ще дещо з того, що Нектас сказав нам у Храмі. Він багатозначно заявив, буцімто нам варто пересвідчитись у тому, що істота, якою стала Маківка, дійсно хороша.

— Як на мене, твердити, що за тебе слід хвилюватися в останню чергу, — це занадто, — продовжив Нектас. — За тебе, мабуть, варто хвилюватися у... другу чергу.

— Як це розуміти? — поцікавився Кіран.

Нектас швидко позирнув на вовчена.

— Наша головна проблема — Коліс. — Схилив голову на бік. Довгі посріблені пасма з'їхали з його оголеного плеча, відкриваючи ледь помітні гребені луски. — А вона має бути твоєю другою проблемою.

Маківка насупилася.

— Не згодна. Гадаю, перше місце ділять мій батько і твоя донька, далі — Коліс. Я взагалі не маю бути у списку тих, за кого треба хвилюватися.

Нектас розтулив рота.

— Раджу відповідати з обережністю, — застеріг я.

Старезний дракен неквапливо повернув голову до мене. Наші погляди зустрілися. Його вертикальні зіниці стиснулися, ставши тонкими чорними смужками на яскраво-блакитному тлі.

— Цікаво.

Я вигнув брову.

— Що цікаво?

— Ти, — відповів він. У напруженій тиші, що запала після цього слова, Делано притиснув вуха до голови. — Ти став перед нею так, ніби вважаєш, що вона потребує твого захисту.

Я й не помітив, що це зробив. Як і Кіран із Делано.

— І що?

Позаду нас зітхнула Маківка.

— Ти мислиш мудро. Навіть наймогутніші істоти часом потребують захисту, — пояснив Нектас. — Але вона не така.

— Не надто в цьому впевнений. — Моя долоня лягла на руків'я кинджала в мене на поясі. Дракенові від нього ні хріна не було б, але я зробив би йому боляче.

— У цьому немає потреби, справді, — заговорила Маківка.

— І в цьому я теж не надто впевнений. — Відчувши, що вона сунеться праворуч від мене, я обійшов її та вдивився Нектасові в очі. — Мені до сраки, хто ти. Тобі взагалі не треба за неї хвилюватися.

У дракена піднявся один кутик рота. Ще одна занадто довга мить минула в мовчанні.

— Ти аж надто схожий на нього.

— На кого? — запитала Маківка.

У нього розширилися зіниці.

— На того, від кого походить його рід.

— Що за хрін? — пробурмотів собі під носа Кіран, а тоді запитав уже голосніше: — А хто це?

На обличчі дракена з'явилася тінь усмішки.

— Він досі живий.

Мої брови різко зсунулися до купи.

— Мені знадобиться...

Мене урвав низький гуркіт. Делано підвівся, роззираючись довкола, тимчасом як звук посилювався та ставав глибшим. Мій погляд пурхнув до Кірана. Він повернувся. Тим часом під нами затремтіла підлога. Я швидко повернувся до Маківки.

Вона вирячила зелено-сріблясті очі.

— Що таке?

Із високої стелі сипалися, наче сніг, хмари пилу, вкриваючи наші плечі й підлогу. Весь замок трусився, а гуркіт посилювався.

— Це не я! — вигукнула Маківка, перекрикуючи шум і підкинувши руки вгору. — Присягаюся!

Мій погляд перелетів до стелі, де в камені раптом з'явилися тонкі тріщини.

— От лайно.

Я кинувся вперед. Делано побіг слідом, а я схопив Маківку. У колонах утворювалися тріщини, що швидко тягнулися вниз. Боячись, що нам от-от завалиться на голови весь триклятий замок, я найперше подумав про неї. Штовхнув Маківку між Кіраном і собою. Делано притулився до її ніг. Коли ми оточили її, захищаючи своїми тілами на той випадок, якщо стеля завалиться на нас, вона писнула.

Делано заскавчав: десь у підземному лігві з гучним звуком упало щось важке. Знову посипався густими хмарами пил. Гуркіт гучнішав, доки не перекрив усі інші звуки, і саме царство задрижало...

А тоді це припинилося. Все.

Гуркіт. Тріск каменю та тиньку. Звуки падіння — ймовірно, чогось дуже важливого, наприклад, опорних балок. Усе це просто припинилося — так само швидко, як почалося.

— Гм, — залунав приглушений голос Маківки. — Я ледве дихаю.

Я бачив лише її тім'я під своїми та Кірановими руками й ще не був готовий опустити руки.

— То не вона, — заявив Нектас із задумливим обличчям. — То вони.

— Вони? — повторив Кіран і поволі опустив руки, переставши прикривати Маківку.

— Боги, — пояснив дракен. — Напевно, один із них прокинувся неподалік.

Напевно, один із них...

Маківка стрілою вискочила з-під мене. Очі в неї досі були вирячені, але тепер палали завзяттям.